

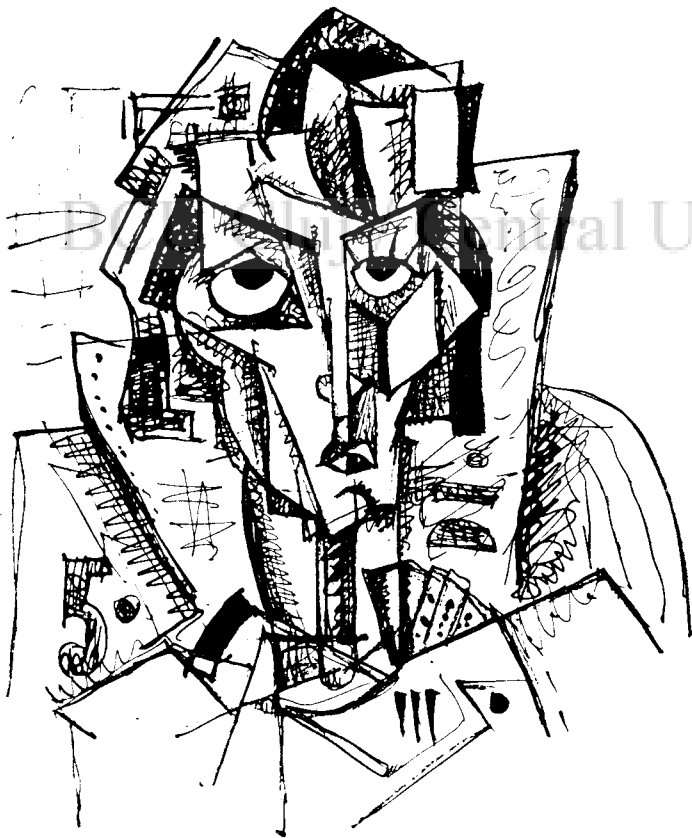
PUNCT

No. 12

REVISTĂ DE ARTĂ CONSTRUCTIVISTĂ

DIRECTOR: SCARLAT CALLIMACHI

7 FEBRUARIE 1925

DIDA SOLOMON de **Victor Brauner**

Dida Solomon și **Ion Tâlván** au obținut de curând — la Iași și Botoșani — mari succese în piesele **D-ra Iulia** de August Strindberg și **Poveste** de Scarlat Callimachi.

Pour ma „Chambre de rêves“

en attendant les petits poissons, vous savez Ianco ?

J'ai escaladé (*oui cher Monsieur à l'oeil sévère*) le balcon de la belle Vénitienne dont la chevelure rayonnait au soleil de midi!

J'ai pris mes petits ciseaux et lui ai ravi quelques mèches d'or pur!

J'ai demandé à son voisin, le jeune rasta aux cheseux luisants, de me laisser faire une légère tonsure sur son crâne d'èbène.

Puis, d'un saut (*j'ai été, cher Monsieur, jadis écuyère de cirque*) j'ai bondi dans la prairie où j'ai rencontré les brebis blanches et j'ai fait une ample moisson de petites boucles de laine frisée!

En passant près du ruisseau, j'ai ramassé les cailloux bleus et roses et cueilli la mousse humide!

Et voilà mon „Paysage de Rêves“,
Les chovnt d'or seront: les vagues châtoyantes
Les petites boucles de laine: leur écume
Les mèches noires: leur profondeurs
Les petits caillaux bleus et roses: les galets
Qu'elles rouleront sur la grève!!!

Car, (*cher Monsieur à l'oeil sévère qui va se plisser tout a fait*) tous ces matériaux seront mobiles! Des fils invisibles les maintiendront dans l'orche que je choisirai!

Puis, à la paroi où j'accrocherai mon tableau, j'installerai un ventilateur et des prises électriques et quand il me plaira de vous inviter, *cher Monsieur à l'oeil*, et vous *chers camarades à la grimace sceptique*, je ferai jouer vent et lumières colorées dans mon „Paysage“, toujours dans un orche choisi, puis je courrai encore frapper à la porte de ma méchante voisine, et j'ouvrirai la cage de l'oiseau emprisonné et lui rendrait son vol dont il animera mon „Paysage de Rêves“

Saurez-vous, alors,
(*oeil plissé et grimace sceptique*)
vous émouvoir un peu
à ce nouveau spectacle?
Saurez-vous enfin entendre le mot:
Liberté, liberté, liberté!!!
Mais non!!!!!!

Vous êtes tous (*sauf le respect que je vous dois, cher Monsieur, et le sourire que je vous garde, chers camarades.*)

tous des MOUTONS!!!

Au moins si je pouvais vous tondre!!!

Mais non!!!!!!

Mes petits ciseaux y perdraient leur tranchant aiguise!
Et ce serait dommage!

Alice Baill

Z A I L S T U R M

Piesă în 7 Tablouri

P E R S O A N E L E :

Zail Sturm. 32 de ani.
 Sonia Vasilievna. 30 de ani.
 Ivan Ivanovici Gribunin. 67 de ani, neguțător bogat.

Trecătorul
 Olga Ivanovna
 O femeie, 45 de ani

Un doctor
 Un brancardier
 O infirmieră

Intâiul rănit
 Al doilea ..
 Al treilea ..

Intâiul soldat. — Al doilea soldat.
 Soldați. femei. etc.

În Rusia: 1914—1918.

Tabloul I

O stradă. O bancă de lemn.

Toamna. Frunze veștejite cad. Noaptea se lasă treptat.

Nici un trecător.

Zail Sturm și Sonia Vasilievna stau pe bancă și vorbesc cu o voce scoborâtă.

Zail : Sunt fericit !

Sonia : În sfârșit ne-am regăsit.

Zail : După trei ani de grea suferință.

Sonia : Am plâns mult.

Zail : Mă credeai mort ?

Sonia : Credeam că te-au omorât.

Zail : Am suferit, am plâns .. m'am rugat...

Sonia : Te-au chinuit.

Zail : Da.

Sonia : Da, mult de tot.

Zail : Mi-au distrus viața. Nu mai sunt nimic, nu mai am suflet. Mi-e trupul pângărit și frânt de mâinile și loviturile lor. Bați câinii. E groaznic să bați un om... un om slab.

Sonia : Trebuie să te răzbuni.

Zail : De ce să mă răzbun ? Vreau să uit. Incerc să încâtușez în uitare, acești trei ani... Clupele de uitare sunt scurte... Apoi, trecutul revine mai puternic, mai crud... (Se gândește) Sunt nopți, când mă culc devreme, — trupul mai puțin obosit, gândirea limpede, — ca să mă pot gândi mai bine la ziua de mâine, la ziua zdrobită de trei ani, trăiți în închisoare. În acele nopți lupt împotriva suferințelor mele, loviturilor cari-mi ard mereu trupul și înjurăturilor care-mi rănesc sufletul... Trebuie să beau... Trebuie să mă'mbăt cu băutura cea mai rea, atunci, beat, nebun, străbat drumul viitorului meu...

Sonia : Viitorul tău e în răzbunare, în sânge.

Zail : Nu... Când puterile mă părăsesc, când toată ființa mea tremură de oboseală, de frică, — mă rog...

Sonia : Nu trebuie să te rogi. Trebuie să te răzbuni.

Zail : Săucid ?

Sonia : Da.

Zail : Sânge... iară sânge...

Sonia : Crimă, iată destiul nostru. Fiecare om poartă, în el, o crimă, a lui... Și trebuie să o săvârșească.

Zail : Dar cei ce nuucid ?

Sonia : Săvârșesc fapte mai grozave decât crima.

Zail : Nu-i adevărat, Sonia. Glumești. Vrei să mă'n spăimânți.

Sonia : Să te înspăimânt ?

Zail : Vrei să mă'ntristezi.

Sonia : Nu Zail, ai îndurat prea mult. (Îl privește cu dragoste.)

Zail : (Privind la frunzele care cad domol) Ce Toamnă... frig... foame... săraci, peste tot săraci...

Sonia : Îmi place toamna. Toamna poți plânge mai ușor. Îmi place să plâng, când frunzele sunt veștede, când tăcerea vibrează în ramurile negre... și mute.

Zail : Uită-te la grădina aceasta. Aleele sunt deșarte. Se pierd în necunoscut, așteaptă frigul, mizeria iernei... (O pauză).

Sonia : Zail !

Zail : Mă mai iubești ?

Sonia : Da. (Sensuală și optimistă). Sărută-mă. Vreau sărutări.

Zail : Da, da...

Sonia : Sărutările trecutului. (Se îmbrățișează).

Zail : Aceleași.

Sonia : Mai sărută-mă odată. (Pauză).

Zail : Se'ntunecă.

Sonia : Mai rămânem. Vreau să iubesc, aici în singurătate, departe de oameni.

Zail : Fie.

Sonia : E voința Domnului.

Zail : A Domnului ?

Sonia : El a creat omul. Iar crima e în om.

Zail : Nu.

Sonia : Ba da. Privește-mă ! Port crima în mine. Mă înveselește, mă întărește, mă face să sufăr, să strig... Se întinde ca lepră. Și într'o zi voi săvârși crima... crima mea.

Zail : Sonia, nu, nu !

Sonia : Zail, aș vrea săucid. Pe cine ? Nu știu... pe un necunoscut, pe un trecător... pe un om. Vreau să mă liberez de crima mea, de această obsesiă covârșitoare, hidoasă putredă... Când merg, câte-

- odată pe stradă și întâlnesc un om slab, obosit, așa vrea să-l strâng de gât... Apoi, sunt sigură că-și regăsi liniștea, poate fericirea.
- Zail* : Sonia, să mergem.
- Sonia* : (Cu bunătațe. Nu încă. (O pauză) Vorbește-mi de tine, de cei tui ani...
- Zail* : Nu.
- Sonia* : Vorbește-mi de odăița noastră.
- Zail* : În fundul unei curți murdare, era o scară îngustă și neagră. Ducea la camera noastră.
- Zail* : Cine știe ce suflet mizerabil stă închis, astăzi, între cele patru ziduri reci și incolore.
- Sonia* : Vre-un frate de al nostru.
- Zail* : Un sărac.
- Sonia* : Da, de sigur.
- Zail* : Un om plâpând.
- Sonia* : Plâpânzii sunt lași.
- Zail* : Lași?
- Sonia* : Da. Trebuie să fim tari și cruzi. Trebuie să răz-bunăm.
- Zail* : Nu.
- Sonia* : Trebuie să răzbunăm pe cei ce suferă.
- Zail* : Mie groază de sânge.
- Sonia* : Doar sângele purifică.
- Zail* : Sonia, nu, nu.
- Sonia* : Trebuie să-ți reamintești trecutul și tot ce ai suferit, trebuie să te gândești la ceilalți.
- Zail* : Urâsc oamenii.
- Sonia* : Nu-i adevărat.
- Zail* : Ba da.
- Sonia* : Trebuie să fii neînduplecat.
- Zail* : Sunt slab.
- Sonia* : Trebuie să lupți.
- Zail* : De ce?
- Sonia* : Viața e un sacrificiu. N'ai dreptul să tremuri pri-vind în ochi pe cei cari ți-au făcut rău (O pauză) Iubitul meu, ești trist... Grozav de trist... Te în-țeleg. Ți-au frânt inima...
- Zail* : Mi-au distrus tinerețea, toate speranțele.
- Sonia* : Ei distrug zilnic alte vieți.
- Zail* : Am fost student și am lucrat zi și noapte pen-tru a cunoaște tainele medicinei. Am vrut să-mi dau viața pentru cei ce suferă în sălile triste de spital. Ei m'au arestat și m'au condus la închi-soare. Am trăit 6 luni într'o celulă ca un criminal. Și de ce?
- Sonia* : Ai scos o broșură pentru muncitori, vorbeai de Țarul — Dumnezeu, de nebunii — miniștrii și de hoarda numită : armată.
- Zail* : M'au bătut până la sânge. Mi-au dat să mănânc pâine putredă și apă stătută... (Cu o voce sco-borâtă) Mă injurau și mă scuipau în față... „Iudă“ „Jidov scârbos!... Apoi, se îndepărtau răsând.
- Sonia* : Sunt îngrozitori. (O pauză mai lungă) Ah!...
- Zail* : Să mergem. Vreau să beau.
- Sonia* : Nu Zail. O să-ți faci rău.
- Zail* : Trebuie să beau. Băutura mă împiedică să ine-bunesc. Mi-e frică să nu-mi pierd mințile... Orice sgomot îmi pătrunde în creier, ca un vârful de cu-țit... capul îmi arde, numai pricep nimic, e îngro-zitor...
- Sonia* : De când?
- Zail* : De când m'au bătut.
- Sonia* : Spune, spune!
- Zail* : Nu mai pot.
- Sonia* : Vreau să știu, ce ai făcut în acești trei ani.
- Zail* : Am plâns, gândindu-mă la tine. Mă temeam.
- Sonia* : Ți-aduci aminte de noaptea noastră din urmă?
- Zail* : Noaptea aceea de dragoste?
- Sonia* : Da.
- Zail* : A doua zi, dimineața, m'au arestat. Era frig, ninge. Străzile erau pustii și închisoarea de-parte. Un câine urla în fundul unei curți — și un bețiv se clătina cântând.
- Sonia* : Iți mai aduci aminte de atâtea nimicuri?
- Zail* : Da.
- Sonia* : Erai obosit. O presimțire vagă te-a ținut treaz toată noaptea.
- Zail* : Mă credeam în vis.
- Sonia* : Ce vis urât.
- Zail* : Da, urât.
- Sonia* : Și vrei să uiți?
- Zail* : (Lipsit de convingere) Nu...
- Sonia* : Poți uita?
- Zail* : (Cu multă energie) Nu!
- Sonia* : Dacă ești slab, îți iau eu locul.
- Zail* : (Cu blândețe) O să mă ajuți?
- Sonia* : (Cu pasiune) Da.
- Zail* : Nu mă vei mai părăsi?
- Sonia* : Nu.
- Zail* : Sunt atât de singur.
- Sonia* : Ești un nenorocit, (Se uită lung la el O pauză. Se sărută).
- Zail* : Nu te 'nspăimântă suferința?
- Sonia* : (Cu ură) Nu, Nu.
- Zail* : Drumul e lung. (O pauză).
- Sonia* : Povestește mai departe.
- Zail* : ...Și am trăit 6 luni într'o celulă unde nu pătrun-dea lumina zilei, (Râde) apoi m'au judecat. În lipsă de dovezi m'au condamnat la 2 ani închi-soare... Fără lumină... nici-o carte în singurătatea aceea rece.
- Sonia* : Așa, vezi trebuie să ucizi. E dreptul tău.
- Zail* : Sânge... sânge...
- Sonia* : Vor plăti scump faptele lor.
- Zail* : Sonia! (Ii mângâie mâinele).
- Sonia* : Te-am așteptat trei ani.
- Zail* : Sonia! (Ia capul Soniei între mâini și-l sărută lung) Femeea mea. (Câteva clipe tăcute). Vei fi soția mea.
- Sonia* : După izbândă.
- Zail* : Ești crudă.
- Sonia* : (Zâmbind) Nu...
- Zail* : Câte odată.
- Sonia* : Nu. Săruță-mă... Imi plac buzele tale. (Pauză). Să plecăm.
- Zail* : Privește cerul.
- Sonia* : E negru.
- Zail* : Vine furtună.
- Sonia* : Haide! (Se scoală) Unde ești? La ce te gândești? (Pleacă amândoi. El, uitându-se la ea).

Cortina

Scarlat Callimachi

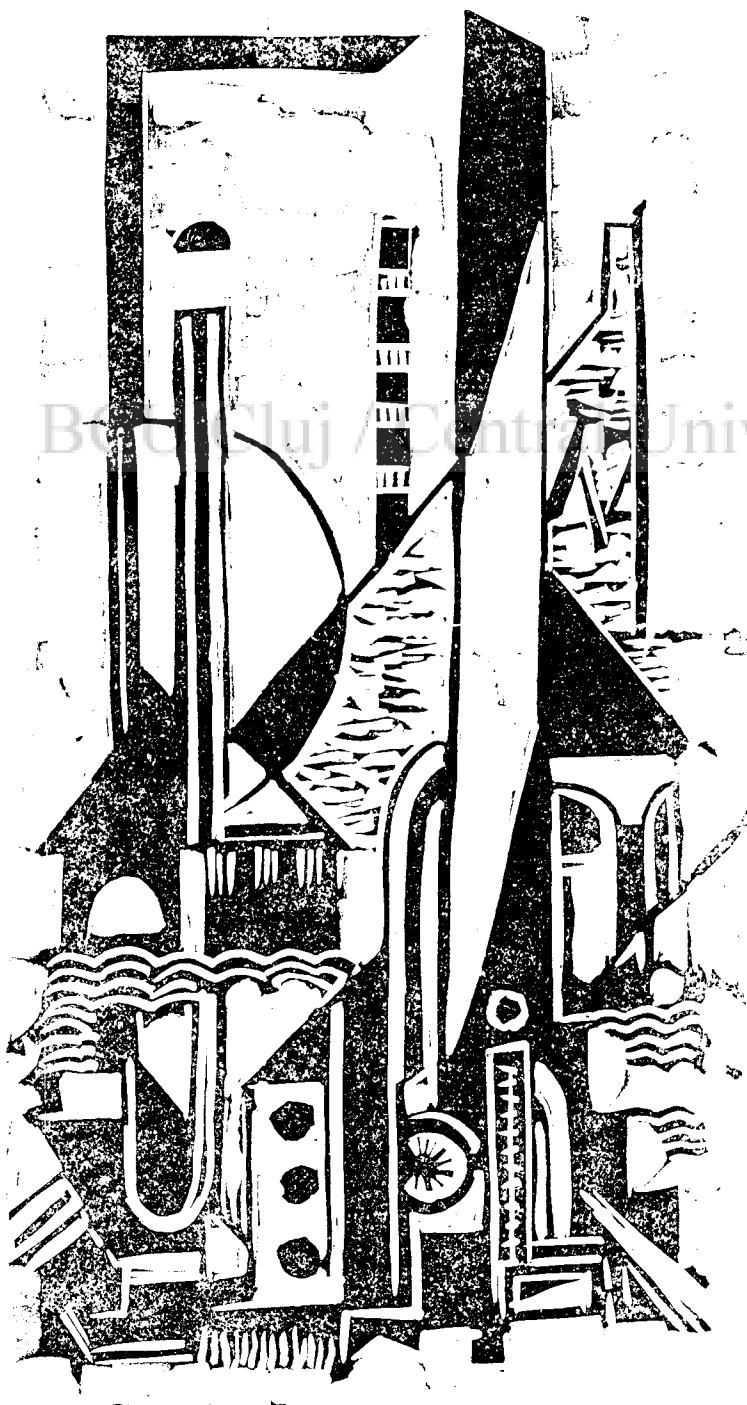
Sondă

Seară descinsă dela etaj cu trenurile de marfă
nervii semnalelor excită jass-ul geologic
mineral luna a intervenit inutil și logic
pe gâtul bulevardului cinematografele eșarfă

drum vulcanizat vibrații pe cerul de cauciuc
tramway cabotin pe cablu dansator
identic arborii cu bani de zinc au sărit într'un picior
vântul trosnește la încheieturi ca fotoliile de nuc,

tăcerea s'a răzimat de azilul comunal
Citrôen patinează cu spontaneități și magnet
orice frază filtru de alcool violet
emancipat orașul a țipat la arsenal.

Stephan Roll

Co nstrucție: MARCEL IANCU

3 Februarie

Equator fruntea sub sărutul amar
tren spre trecut gestul ca album sau vis
tuse ceasul prin pomi început de Făurar
amforă surâsul tău în coaste închis

Mereu pașii se destramă ca vorbe
aur acest gând ți-l dăruie inel
rătăcim ca'n biblie prin coridor în stea
în crescut un cuvânt ca o privire.

Trup dizolvat în peisaj acid
elastic psalm printre grădini și scut
anotimp avion în piept desfăcut
după tine ușile cerului se deschid

os în nisip liniște întreruptă ca inimă
amurgul sparge fluier și saltimbanc
rânile aerului glasul tău le vindecă

Ilarie Voronca

— — —

E T U V A

Nu suntem împotriva tinereții. Din potrivă. Pretindem,
însă, că fiecare vârstă își are necesitățile ei.

În fașă copiii își administrează mici lacuri proprii. În
școlile primare mângălesc pereții. După ce cunosc tabla
lui Pitagora e de preferat să așină calea servitoarelor,
decât să se dedea la practice de autofecundare. E și
mai grav, însă, cazul când tinerii liceeni împart dragostea
de unul singur, utilizând-o în poezii și în proză.

În cazul acesta cred că fac literatură.

În loc să utilizeze normal funcțiile speciei, dicționarul-
româno-francez, gramatica, compoziția, plimbările la aer
liber, grădina zoologică, ei agită o flamură și petrec
clipă după clipă înmulțind vertiginos, repetat și pasionat,
frisoanele unui sex, care încă nu e format.

Regretăm sincer acest proces de degenerare. Nădăj-
duiam că generațiile noi vor părăsi, — dacă vreți — „Crucea
de piatră“ pentru un local mai igienic, ocrotit sanitar.
Dar, nici într'un caz, n'am fi dorit ca junețea țării noastre
să cheltuiască bani experimentând teoriile unui străin,
care, în țara lui, a făcut școală în economie politică,
nu în viață.

Decât o flamură stearpă, mai bine un chieș cu prăji-
turi și midinete.

Ubu-roi

A apărut: **Conservator et Co.**
de N. Davidescu

Revista PUNCT Redactor Stephan Roll

STR. BĂRĂȚIEI No. 37 — București